

PAUL CLAUDEL:

HIMNUSZ SZENT BENEDEKRŐL

† P A X

Krisztus szigorú szavai mindannyiunkat intenek s Benedek híven követte jó parancsát

A gyermekkorból kifelé:

„A föld minden hatalma mit használ neked, ha rabság
És lelked elveszítené”;

Ha rossz reménye, sűrű gondja fölrepül s a szenvedély
megárad szétömölve,

Oly biztató varázs a távol,

Csak futkos össze-vissza mint a friss fűvön futkározó gödöllye

A pásztor és a nyáj varázslatából,

Hát lelkünk lesz-e lázadó és jóra változó,

Mely önmagából is kicsap?

Jaj, oktalan kín! hasztalan sfránkozó!

Hát lesz-e bennünk forrás, melyben nincs iszap?

— Igen, elindul Benedek és pásztorbotjával szelíden ösztökéli a tudatlan törtető

Juhocskát boldog út iránt,

Mely keskeny és alig derenget rajta nyom, csak görbe kő,

S a tágas útnak zsoldja láng,

Mert lomha teste pusztaság és poshadása mérhetetlen.

Az igaz ösvény egyetlen és oly szűk.

Ha egyszer otthagysz, küzdelmeid ledöntenek, de nem lesz érdem egy sem,

S a por megint csak port szült.

A lélek tétovázik: áldozat kell! és csak jobbra-balra bókol.

Hát elszakadni mégis oly nehézkes?

Az éhségtől, a szomjúságtól, rossz haláltól és pokoltól!

De már nem édes az sem, ami édes!

Megy rendületlenül, az útja boldog bizalom és jó a dolgok végső rendje majd ha elszorul lehelletünk.

A fájdalom igája édesen borul a vállhoz,

Testvéreink bizalma bátor és az Egyház együtt menetel velünk

Ahhoz, ki elvezet magához!

Boldog, ki a keresztet szúrta földbe, hol az út elfordul kétfelé!

Boldog, kinek szívében Isten trónusa,

S naponta hétszer minden vágya visszatér Felé,
 Mint a barátok kórusa!
 Boldog a szerzetes, mert húsa-lelke gyönyörű szövetség
 És börtönéből rakta föl kolostorát,
 A verhetetlen harcos vállán viseli a kettős oltalom sötét
 szövetjét
 És sírja már az élő testnek is barát.
 Istenhez visszatérni jó, de el se hagyni jobb.
 Fiam, figyelj Szent Bendekre.
 A bűnbocsánat biztatása boldogabb, ha buzgó szívvel
 áhítod,
 S előbb lelsz Isten jobbán is helyedre.
 Mért kínlódunk a földi dolgokon s a gondok mért gyö-
 törnek,
 Ha elfordulni egyszerűbb a romladó javaktól?
 Mért ordítunk, ha csöndesedni könnyebb?
 S meghalhatunk ma alkonyatkor.
 Vedd Isten testét és hallgass reá! Menj, dolgozz, légy en-
 gedelmes!
 Malasztom megpihen tebenned.
 S ha Isten szólít és szavából örök kegyelem lesz,
 Minek kívánni más szerelmet?
 A Sátán ellen védekezni egyszerűbb, mint várni győze-
 delmét.
 A tett okosabb mint az oktató betűk.
 A háborúnál jobb felölteni a csuklya töredelmét,
 Mert elvonulni egyszerűbb.
 Isten kegyelme van velünk valóban, templomából mégis
 mért kelek fel?
 Minek zavarni még a Zűr zavart?
 Ha boldogságunk lesz az Égben zengedezni boldog sere-
 gekkel,
 Mért nem zengetjük most a dalt?
 Ha boldogságunk lesz az Égben csak szeretni, mért csor-
 gatjuk most a vért?
 Ó, társak, mért is bolygunk társtalan?
 Szavak, szaladjatok csak minden hang iránt, az egyik kell
 a másikért,
 Mert minden hangnak társa van.
 Boldogok Szent Benedek fiai, akik bementek véle már az
 Angyalok Karához!
 Boldog a hű tanítvány,
 Ki mintha szólna, békét úgy sugároz
 Szavak nélkül tanítván!

Horváth Béla fordítása.